

Η Ελληνική Δικαιοσύνη και η Οικονομία

Γρηγόρης Θ. Παπανίκος

(10 Οκτωβρίου 2016)

*ἀρπάζων ἐφόρεις μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσω πλέον ἤμισυ παντὸς
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ*
Ησίοδος «Έργα και Ημέρες» (περί τα 730 π.χ.)

Οι πρόσφατες πολιτικές εξελίξεις έφεραν για πολλοστή φορά στην επιφάνεια την σχέση ελληνικής δικαιοσύνης και κυβέρνησης, αναδεικνύοντας πάλι το μέγεθος των μωροφιλοδοξιών που έχουν οι εκπρόσωποι και των δύο κακότυχων ελληνικών θεσμών.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη ανοησία από αυτή που συχνά κανείς ακούει από κάθε ξεμωραμένο κυβερνητικό αξιωματούχο του τύπου «**έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη**» ή από κάθε δοκησίσοφο ανώτατο δικαστικό για την ανεξαρτησία της ελληνικής δικαιοσύνης και για την εμπιστοσύνη που πρέπει να έχει σε αυτήν ο Έλληνας πολίτης, ιδιαίτερος ο αδύναμος.

Εγώ προσωπικά, **δεν έχω απολύτως καμία εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη** και γι' αυτό έχω προτείνει στο βιβλίο μου [βλέπε [Η Οικονομική Κρίση της Ελλάδος: Μία Ταξική Ανάλυση Υπέρ των Μνημονίων](#) (2014)] ότι, για σοβαρά θέματα, που έχω στοιχειώδεις γνώσεις, όπως η οικονομία και οι επενδύσεις, η ελληνική δικαιοσύνη να μην έχει καμία - μα καμία - απολύτως αρμοδιότητα. Αυτή η αρμοδιότητα να εκχωρηθεί σε ξένες δικαστικές αρχές.

Είναι αλήθεια ότι έτσι υπονομεύεται η «εθνική ανεξαρτησία» αλλά το κέρδος είναι η δικαστική (κοινωνική) δικαιοσύνη. Και χωρίς την τελευταία δεν υπάρχει εθνική οντότητα. Εξάλλου δεν είναι τυχαία η ύπαρξη υπερεθνικών δικαστηρίων όπου βρίσκει, μερικές φορές, ο κοσμάκης το δίκιο του, που δεν μπορεί να το βρει στο κράτος του.

Είμαι σίγουρος ότι η πρότασή μου θα γίνει ασμένως δεκτή από όλους εκείνους που δεν πιστεύουν στα Έθνη. Αν δεν υπήρχε η εξώνηση των ελλήνων ψηφοφόρων,

η πρότασή μου θα γινόταν δεκτή σε ποσοστό που θα θύμιζε αποτελέσματα δημοψηφισμάτων δικτατορικών καθεστώτων.

Όλοι οι διεθνείς δείκτες κατατάσσουν την ελληνική δικαιοσύνη στις χειρότερες του κόσμου. Από πού προκύπτει, λοιπόν, αυτή η εμπιστοσύνη; Από πουθενά. Το αντίθετο. Προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι η ελληνική δικαιοσύνη είναι διεφθαρμένη και συνεπώς ανήθικη ακόμη και όταν δίκαια κρίνει, διότι το κάνει κατόπιν πίεσης (λέγεται και αφουγκράζομαι την κοινωνία) ή δωροφαγίας κατά τον Ησίοδο ή «λαδώματος» στην νεοελληνική. Κόσμος πολύς δωροδοκεί-«λαδώνει» για να βρει το δίκιο του! Η δικαστική απόφαση μπορεί να είναι δίκαιη, η ελληνική δικαιοσύνη, όμως, παραμένει διεφθαρμένη. Δωροφαγε («λαδώθηκε») για την δικαιοκρασία της.

Το Μετρήσιμο Άγος της Ελληνικής Δικαιοσύνης

Η έμφαση αυτού του σημειώματος είναι στα οικονομικά και κυρίως στις επενδύσεις. Επειδή πολλοί δεν καταλαβαίνουν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν τι είναι και τι σημαίνουν οι επενδύσεις να το πούμε πολύ απλά. Επενδύσεις κάνουν εκείνοι που συνειδητά αποφεύγουν την τρέχουσα κατανάλωση, δηλαδή αποταμιεύουν. Στην Ελλάδα όχι μόνο δεν αποταμιεύουν αλλά έχουν φάει και την κατανάλωση της επόμενης γενιάς των Ελλήνων. Ο μόνος τρόπος να γίνουν επενδύσεις είναι να έρθουν απέξω.

Οι ιδιωτικές επενδύσεις δημιουργούν πλούτο. Χρήσιμο ακόμη και σε αυτούς που πιστεύουν μόνο στη δημόσια παραγωγή. Στο μέλλον ο κάθε τεμπέλης καρεκλοκένταυρος θα βρίσκει εργοστάσια και άλλες παραγωγικές μονάδες για να κρατικοποιήσει και φυσικά γρήγορα να διαλύσει. Όμως, άμεσες ξένες επενδύσεις δεν γίνονται με τα μαύρα χάλια που έχει η ελληνική δικαιοσύνη, διότι είναι αναμφισβήτητα ο χειρότερος θεσμός της Ελλάδος.

Οι “λεβέντες” Έλληνες που λένε ότι έχουν εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη αποτελούν όαση στην παγκόσμια έρημο που πιστεύουν ακριβώς το αντίθετο για την απονομή της δικαιοσύνης της Ελλάδος. Θα αναφερθώ μόνο σε δύο διεθνείς οργανισμούς, διότι διαμορφώνουν την παγκόσμια κοινή γνώμη, κυρίως αυτών που έχουν συσσωρεύσει χρήματα και θέλουν να τα επενδύσουν.

Η Παγκόσμια Τράπεζα για την Ελληνική Δικαιοσύνη

Σύμφωνα με την πολυδιαβασμένη ετήσια έκθεση της Παγκόσμιας Τράπεζας, η επίλυση εμπορικών διαφορών στα ελληνικά δικαστήρια απαιτεί περισσότερα από τέσσερα χρόνια. Αναφέρει η έκθεση, στην σελ. 7, επί λέξει τα εξής:

Resolving a commercial dispute through the courts takes longer in Greece than in any other European country— about 1,580 days, or more than four years, through the Athens First-Instance Single Member Court. Worldwide, only three economies have a longer process: Guinea Bissau, Suriname and Afghanistan. In Greece litigants spend much of that time simply waiting for the first hearing. In fact, a case filed before the competent court in October 2015 would not be heard by a judge until 2018.

<http://www.doingbusiness.org/-/media/GIAWB/Doing%20Business/Documents/Annual-Reports/English/DB16-Full-Report.pdf>:

Απορώ πάντως πως κατάφερε η ελληνική δικαιοσύνη να περάσει έστω και αυτές τις τρεις χώρες: το Αφγανιστάν, το Σουρινάμ και την Γουινέα Μπισάου! Μεγάλη επιτυχία. Είναι πραγματικά άξιας εμπιστοσύνης και σεβασμού η ελληνική δικαιοσύνη!

... Και το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ για την Ελληνική Δικαιοσύνη Έχει να Πει

Το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ (βλέπε The Global Competitiveness Report 2016–2017) κατατάσσει την Ελλάδα στην 130^η θέση από έναν κατάλογο 138 χωρών στην ειδική κατηγορία “efficiency of legal framework in settling disputes”. Κατά τα άλλα, οι κοντόμυαλοι Έλληνες «λεβέντες» έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στην ελληνική δικαιοσύνη.

Υπάρχει, όμως, «δημοκρατική» λύση; Ναι, υπάρχει, όπως εξηγείται παρακάτω.

Η Άμεση Λύση

Πολλοί ανεγκέφαλοι, μαζί με τους απατεώνες πολιτικούς εκπροσώπους τους, αποδέχονται ότι η ελληνική δικαιοσύνη είναι διαφθαρμένη διότι δεν είναι αυτοί στην κυβέρνηση. Όταν θα κερδίσουν τις εκλογές και σχηματίσουν την κυβέρνηση της διαφάνειας (αντι-διαπλοκής, αντι-διαφθοράς κ.λπ) όλα αυτά θα τελειώσουν σε μία νύκτα. Αυτή η χειμωνιάτικη νύκτα αποδεικνύεται πολύ μακριά.

Μόνο μία λύση υπάρχει. Η αντικατάσταση της ελληνικής δικαιοσύνης με την δικαιοσύνη μιας άλλης χώρας, που κατατάσσεται στις 10 λιγότερες διαφθαρμένες χώρες του κόσμου. Αυτό πρέπει να ισχύσει κυρίως για τις επενδύσεις. Θα πλημμυρίσει η Ελλάδα από επενδύσεις. Τα κεφάλαια ελλήνων και ξένων, καθώς και οι νέοι Έλληνες του εξωτερικού θα «εισβάλλουν» στην Ελλάδα. Αυτό θα βάλει τέλος στην οικονομική παρακμή της χώρας.

Η πρόταση αυτή θα έχει και μία θετική εξέλιξη για την ελληνική δικαιοσύνη. Αφού θα τις αφαιρεθούν οι δικαιοδοσίες στα σοβαρά (οικονομικά) θέματα, θα έχει το χρόνο να ανασυγκροτηθεί και να γίνει και αυτή μία από τις καλύτερες δικαιοσύνες του κόσμου. Τότε θα επανακτήσει την δικαιοδοσία της αφού θα είναι πλέον και αυτή μία από τις 10 λιγότερες διαφθαρμένες δικαιοσύνες του πλανήτη. Οι πιθανότητες είναι μεν μηδαμινές αλλά όχι μηδενικές δε. Τέλος πάντων, ας αφήσουμε και κάτι μέσα στο Κουτί της Πανδώρας εκτός από την ελπίδα, που, ως γνωστόν, ο «φτωχός ελπίζοντας, πεθαίνει χαίροντας».

Τα Οικονομικά Οφέλη της Άμεσης Λύσης

Έχω αναλύσει σε άλλη μελέτη ποια θα είναι τα οφέλη από την αφαίρεση της δικαιοδοσίας της ελληνικής δικαιοσύνης σε ό,τι αφορά τις άμεσες ξένες επενδύσεις που τόσο πολύ χρειάζεται η χώρα. Εδώ, θα αντιγράψω τον Πίνακα 1 από αυτή την εργασία για να δείξω τη σημασία που έχει η διαδικασία που περιγράψω και αφορά την ελληνική δικαιοσύνη.

Κάποιες απλές παρατηρήσεις που απορρέουν από τον Πίνακα 1 αξίζει να αναφερθούν. Πρώτον, η διαδικασία αυτή θα είναι μακρόσυρτη, κοντά στις δύο δεκαετίες. Απαιτεί υπομονή και επιμονή από τον κόσμο διότι οι πολιτικοί στην εικοσαετία απαντούν με το «ποιος ζει ποιος πεθαίνει». Το δυστύχημα είναι ότι

πολλοί πεθαίνουν και άλλοι κακοπερνούν και λόγω αυτής της κοντόφθαλμης νοοτροπίας.

Δεύτερον, δίνεται το πρώτο δικαίωμα στην ελληνική δικαιοσύνη να αποφασίσει για τις εκτάσεις που θα δοθούν στους δυνητικούς επενδυτές, χωρίς όμως να τους ξέρει, οπότε δεν μπορεί να τους εκβιάσει. Απλώς, δεν είμαι σίγουρος, αν τα δέκα χρόνια φθάνουν για να γίνει το δεύτερο βήμα του Πίνακα 1.

Πίνακας 1. Τρία Βήματα για να Γίνουν Επενδύσεις στην Ελλάδα

Βήμα	Περιγραφή	Έτη
1 ^ο	Οριοθέτηση τουλάχιστον δύο μεγάλων τμημάτων γης (π.χ. 10 χιλιάδων στρεμμάτων και πάνω) σε κάθε μία από τις περιφέρειες ή τους νομούς της χώρας. Η μία θα είναι η ομορφότερη περιοχή της περιφέρειας (νομού) για να αξιοποιηθεί ως τουριστική μονάδα (θα καταστραφεί δηλαδή) και η άλλη σε οποιοδήποτε μέρος που μπορεί να αξιοποιηθεί ως αγροτοκτηνοτροφική επιχειρηματική μονάδα.	2
2 ^ο	Θα δημιουργηθεί ομάδα πολιτών φίλων της κάθε επένδυσης ξεχωριστά, οι οποίοι θα <u>υποστηρίζουν</u> σθεναρώς τέτοιες επενδύσεις. Η ομάδα αυτή θα προσφύγει στο Συμβούλιο της Επικρατείας, στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, στην Αρχαιολογία, στην Πολεοδομία, στο Δασαρχείο και σε όποιον άλλον «λαδώνεται» και θα ζητούν να ΜΗΝ γίνουν αυτές οι επενδύσεις.	10
3 ^ο	Όταν ληφθεί η τελική απόφαση να γίνει η επένδυση και κανείς άλλος δεν θα μπορεί να τις προσβάλει δικαστικά πλέον, θα απευθυνθεί κάλεσμα, με σειρά προτεραιότητας, σε μεγάλους ξένους επενδυτές (κατά προτίμηση ελληνικής καταγωγής), που έχουν την έδρα τους στις οικονομικά, κοινωνικά και εργασιακά πιο αναπτυγμένες χώρες του κόσμου. Η γη θα τους δοθεί δωρεάν και θα ισχύει το δίκαιο των 10 λιγότερο διαφθαρμένων χωρών του κόσμου συμπεριλαμβανομένου και του εργατικού δικαίου χωρών π.χ. Ελβετίας, Δανίας, Καναδά, Φινλανδίας, Σουηδίας κ.λπ.	3-8

Πηγή: *Γιατί δε Γίνονται Άμεσες Ξένες Ιδιωτικές Επενδύσεις στην Ελλάδα και Ιδιαίτερα στην Ελληνική Περιφέρεια;* (4 Ιουλίου 2016) [http://www.atiner.gr/gtp/Papanikos\(2016\)-FDI.pdf](http://www.atiner.gr/gtp/Papanikos(2016)-FDI.pdf). Η μελέτη αυτή παρουσιάστηκε στην συζήτηση στρογγυλού τραπεζιού, την οποία οργάνωσε ο Σύνδεσμος Ελλήνων Περιφερειολόγων (ΣΕΠ), στο πλαίσιο του 19^{ου} Επιστημονικού Συνεδρίου του που πραγματοποιήθηκε στη Λαμία στις 12-13 Μαΐου 2016.

Τρίτον, αφαιρείται το δικαίωμα της ελληνικής δικαιοσύνης να διευθετεί τα θέματα που αφορούν τον ιδιώτη επενδυτή αλλά και το δικαίωμα της αδηφάγους εκτελεστικής εξουσίας να «φτιάχνει» νόμους που θα εφαρμόζει η ελληνική δικαιοσύνη πάνω στους δύστυχους επενδυτές, ακόμη και εκ των υστέρων, αφού δεν θα μπορεί πλέον λόγω της ισχύος του ξένου δικαίου. Αυτό είναι και το πιο δύσκολο εγχείρημα, όπως έχω εξηγήσει αναλυτικά στο βιβλίο μου. Μάλιστα στην σελ. 114

αναφέρω ότι όταν θα λειτουργήσει μία τέτοια επένδυση (παραγωγική μονάδα) στην Ελλάδα θα πρέπει:

Με δικαστική εντολή θα απαγορεύεται σε κάθε Έλληνα δημόσιο λειτουργό (πρωθυπουργό, υπουργό, περιφερειάρχη, δήμαρχο, εφοριακό, δασάρχη, αστυνόμο, πολεοδόμο κ.λπ.) να πλησιάσει σε απόσταση χιλιομέτρων από τη μονάδα, αντίστοιχη με αυτές που εκδίδονται για τους βιαστές. Όλοι αυτοί μόλις δουν μία οικονομική μονάδα κάτι παθαίνουν σαν αμόκ και μπαίνουν μέσα για να (εκ) βιάσουν.

Τέταρτον, έχουμε πολλά παραδείγματα όπου ισχύει το ξένο δίκαιο όπως το μνημόνιο για την τέλεση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, τα τρία μνημόνια με την τρόικα, τα ομόλογα του ελληνικού δημοσίου, κ.λπ. Συνεπώς, δεν είναι κάτι νέο στην ελληνική και διεθνή πρακτική. Τόλμη θέλει από την πλειονότητα του κόσμου που θα ωφεληθεί. Δεν έχει την αρετή, δεν στερείται της τόλμης. Με αυτή την τόλμη θα αποκτήσουμε οικονομική ελευθερία. Εκτός αν συγχέω τις διάφορες εκφάνσεις θρασυδειλίας των ελλήνων πολιτών ως τόλμη.

Συμπέρασμα

Η ελληνική δικαιοσύνη είναι διαφθαρμένη αιώνες τώρα. Δεν αλλάζει. Η μόνη λύση είναι η παράκαμψή της. Είναι προς το συμφέρον του ελληνικού λαού, κυρίως των φτωχών, να ισχύει το δίκαιο μιας ξένης χώρας και τα ξένα δικαστήρια να δικάζουν, κυρίως για οικονομικά θέματα και επενδύσεις.

Όσο για τους έλληνες δικαστές, δεν έχω παρά να επαναλάβω αυτό που έγραψε για αυτούς ο Ησίοδος 27 αιώνες πριν «νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὄσω πλέον ἤμισυ παντὸς οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα». Δηλαδή, σε δική μου ελεύθερη μετάφραση «ηλίθιοι που είστε δικαστές και δεν γνωρίζετε ότι το μισό έχει μεγαλύτερη αξία από το ολόκληρο ούτε και την ωφέλεια του σκέτου ψωμιού και της ελιάς».